

KAPITOLA 20

Trn nad místy ke spaní v hyením doupěti nikdy příliš nehloubal, ale teď ho hryzal pocit viny už i kvůli nim. Až dnes v noci si všiml, o kolik je plac pro Silnokmeny lepší. Bylo tam sucho a žádné louže, od puchu mrtvých hyen ho dělila dostatečná vzdálenost a písčitou zem tu hustě pokrývala vrstva toho nejjemnějšího listí. Ve stěně dokonce zela skulinka, která sem propouštěla slabý vlhký vánek z níže položených chodeb. Ve zbytku doupěte byli paviáni z dusivého vedra celí malátní.

Když si to Trn všechno uvědomil, úplně ho přešla chuť k jídlu – tedy to, co z ní zbylo poté, co v hlavě neustále přemílal Žahavcovy plány s Hvězdolístkou. Zdálo se, že ostatní Silnokmeny žádné výčitky svědomí ani pochybnosti netrápí. Vesele se hihňali a hulákali a cpali se přitom tím nejlepším jídlem

ze zásob. Stéblo ho rozděloval. Fíky, kiwano, kořínky, marolu, tlusté šváby, malé ptáčky i savce. Trn věděl, že zbytek tlupy nejí ani z poloviny tak dobře. Když mu Stéblo podával kus masa z dikdika, odstrčil ho pryč.

„Ale, ale, Trne,“ dobíral si ho Tesák. „Musíš přece jíst, aby sis udržel sílu. Tak to říkal Žahavec.“

„A přece bys nechtěl, abychom Žahavcovi donesli, že se vzpíráš, co?“ uchechtl se Moucha.

Larva Trna ostře štouchla loktem, ten zavrčel a nacpal si maso do tlamy.

Okamžitě na jazyku ucítil pachů tak odpornou, až se málem pozvracel. Vyplivl dikdika, divoce se rozkašlal, ale zápachu v tlamě i v nozdrách se zbavit nedokázal. *Hovínko*. V mase byl schovaný trus.

Zbytek Silnokmenů se mohl potrhát smíchy. Moucha se chechtal tak, až spadl na zem. „Parádní žertík!“ kníkal.

Trn doširoka roztáhl tlamu a podařilo se mu dokonce zasmat. „Fakt sranda.“

„Hů, hů, hů!“ Stéblo si otíral slzy. „Dej si ještě, Trne!“

Trn měl sto chutí se na toho posměváčka vrhnout a rozdrápat mu ten jeho čenich, ale to by byla osudová chyba. Přesně toho se nejspíš snažili dosáhnout. A tak si s kamenným úsměvem na tváři sám vybral jeden z fíků a snědl ho.

Nesnáší mě. No, rozhodně je to vzájemné. Kdyby se mu podařilo překazit jim plány s Hvězdolístkou, byla by to dostatečná odplata.

Nacpali se tolik, že za chvíli jeden po druhém usnuli. Nejspíš se to neslučovalo s Žahavcovými příkazy, ale to Trna dnes

v noci rozhodně netrápilo. Nechal je, ať si chrápu, a co nejtíšeji se vykradl z jeskyně, v níž spali.

S nekonečnou opatrností našlapoval hlavní chodbou a nahlížel do postranních tunelů. Všechny byly přecpané, na rozdíl od jeskyně Silnokmenů. Členové tlupy dřímali a posmrkávali v propletení končetin. *Takhle by paviáni spát neměli*, pomyslel si Trn. *Měli bychom se ukládat na stromech, každý na svém místě. Všechno je teď špatně.*

Když nakoukl do malé zšeřelé jeskyně, rozpoznal v ní několik Vysokolístků. Zdálo se mu, že by tam s velkou pravděpodobností mohl narazit na Hvězdolítku. Obezřetně překročil klimbající těla u vstupu do dutiny a pak se protáhl kolem změti spících paviánů. Nikdo se ani nepohnul.

Prackou nechtěně odkopl malý kamínek, ten se svezl po svažité jeskynní podlážce a narazil Rašelině přímo do čenichu. Trn se zatajeným dechem strnul, ale paviánice si jen odfrkla, zafuněla a převrátila se na druhý bok.

Cupkal dál, při každickém kroku málem praskl napětím. Zprava se začal ozývat tichý pískot a Trn ztěžka polkl. Byla to však jen Větvička, která chrápala s hlavou podivně opřenou o tělo dalšího Vysokolítky.

V jeskyni se mísily pachy známých paviánů. Trn se zastavil v maličké mezeře mezi podřimujícími těly a zavětril, jestli neucítí Hvězdolítku. *Možná tu nakonec ani není...*

Pak po levé straně zachytil její nevtíravou, čistou, teplou vůni. Bolestně pomalu se k ní sunul a málem při tom stoupl Kmenovi na ocas.

Když se k Hvězdolístce konečně dostal, musel si dát chvilku

pauzu, aby se sebral. Potom se nad ní sklonil. S uvolněnou tváří se choulila na škrábavém lůžku z mahagonových listů. Tolik se podobala Blátíčkovi, až se Trnovi sevřelo srdce. *Chybí mi...*

Hned vedle ní se rozvalovala Tříska, škubala prackou, jak se jí něco zdálo. Právě Tříska patřila k paviánům, kteří dnes v noci Žahavcovi provolávali největší slávu. Jestli se mu má plán podařit, Tříska se nesmí probudit za žádnou cenu.

Musí se postarat o to, aby Hvězdolístka ani nemukla. *Moc mě to mrzí*, pomyslel si. Potichu se nadechl a přitiskl jí pracku na tlamu.

S trhnutím se probudila, přidušeně mu křičela do dlaně a poučila oči. Kroutila se pod ním a sekala kolem sebe drápy.

„Neboj se,“ šeptl Trn tak nahlas, jak jen si troufl. „To jsem já, Trn. Přišel jsem ti pomoci. Hrozí ti nebezpečí.“

Konečně ho poznala, přestala se bránit a Trn jí odkryl tlamu. „Co se děje?“ zeptala se tiše.

Tříska ve spaní něco zamručela a zavrtěla sebou, prackou plácla do lůžka z listů. Trn na ni nervózně pohlédl. „Pojď za mnou,“ špitl Hvězdolístce. „A hlavně nikoho neprobud.“

Otočil se a stejnou cestou, kterou přišel, se kradl ven. Hvězdolístka se plížila za ním. Byla tak potichu, že se musel několikrát otočit, aby se ujistil, že ho stále následuje. U vstupu do jeskyně se však zastavila.

„Pojď,“ zašeptal Trn. „Nemáme moc času.“

Hvězdolístka zavrtěla hlavou a upřeně mu hleděla do očí. „Ne, dokud mi neřekneš, co se děje.“

Nedaleko ve tmě něco zašelestilo. Trnovi se rozbušilo srdce a roztočila hlava. „Prosím, Hvězdolístko, nebo nás chytí.“